

SARAH PRINEAS

CUIBUL
DRAGONULUI

Traducere din engleză
de Dana Săporan

CORINT BOOKS

Pentru mama mea cea puternică, Anne Bing,

cu dragoste

Capitolul 1

Dacă stau chiar la marginea dealului înalt care străjuiește satul și vântul rece bate cu putere, iar eu mă aplec câtuși de puțin...

Apoi încă *puțin*, doar cât să simt că vântul mă susține...

Am senzația că zbor.

După care îmi alunecă piciorul și aproape că zbor *de-adevăratelea*. Cad, vreau să spun. Mă clatin preț de-o clipă pe buza prăpastiei și, dând din brațe, îmi recapăt echilibrul. A fost cât pe-aci. Aș fi căzut destul de mult în gol, asta e cert, înainte să mă fac chiseliță.

E o zi frumoasă și însorită, norii sunt răsfirați pe cerul albastru, iar iarba verde de pe colină încă rezistă eroic, înainte să cedeze în fața iernii. Vântul rece mă șfichiuieste, dar mie nu mi-e frig.

Nu mi-e niciodată frig.

Ochii mei de vultur observă până și cele mai mărunte lucruri aflate-n depărtare, iar de aici, de pe Dealul

Dragonului, îmi văd satul, o grămăjoară de căsuțe și coșuri fumegânde presărate pe pantele abrupte ale colinei, învăluite în lumina aurie și dulce ca mierea a dimineții.

Norii se-aleargă deasupra mea, umbrind sătucul, apoi soarele izbândește din nou. O pală de vânt trece în grabă pe lângă mine și, o clipită doar, îmi doresc să sar și s-o iau la goană după ea.

Se spune că, odinioară, culmea dealului adăpostea cuibul unui dragon. Mă îndepărtez de marginea prăpastiei, mă ghemuiesc și încep să scormonesc prin țărână, descoperind o bucată dintr-o ceșcuță spartă, cam cât degetul meu mare de la picior. Scurp pe ea și o șterg cu mâna. Ciobul strălucește în lumina soarelui, și atunci remarc că are pictată o florică albăstră, aidoma unei stelute. Mă ridic și-l bag în buzunar. Culmea dealului este presărată pe de-a-ntregul cu astfel de cioburi. Dragonul care cândva își avea casa aici adunase stive de ceșcuțe, zaharnițe, ceainice și urcioare pentru smântână din ceramică fină, toate decorate cu flori albastre. Cioburile erau tot ce rămăsese în urma dragonului, pe lângă niște vechi oase de oaie ronțuite.

Oare cum era viața aceluia dragon care își avea cuibul aici, sus pe deal, printre ceșcuțele de ceai, bătut de vânt și de frig? Poate că și el stătea, ca și mine, și studia de sus pantele abrupte și sătucul de dedesubt.

Ieri, Tam, Fiul Brutarului, mi-a zis că tatăl lui i-a spus să nu mai vorbească cu mine. Nu să fie nepoliticos, ci pur și simplu să păstreze distanța.

Ce gând amar, faptul că prietenul meu nu-mi mai e prieten acum! Tatăl lui i-a spus că e din cauza părului meu roșu ca focul, a ochilor mei negri ca tăciunile și a faptului că petrec mult prea mult timp aici, pe culmea Dealului Dragonului. Tam mi-a zis odată că nu pricepe cum de reușesc să văd cu ochii mei plini de umbre. Și mai am și chipul ascuțit, zice Tam, și prea sălbatic. Și totuși locuiesc aici de când mă știu și ai fi zis că oamenii s-au obișnuit cu mine până acum.

În ultimul timp, lumea mă privește într-un fel anume — de parcă lucrurile care mă deosebesc de ceilalți mă fac periculos sau rău. Treaba asta îl preocupă pe tata, iar îngrijorarea lui mă neliniștește și mai tare, până în punctul în care nu văd altă soluție decât s-o iau la deal, să urc până pe culmea biciuită de vânt și să stau de vorbă cu un dragon care nu mai e aici, apoi să mă întorc acasă după lăsarea întunericului, simțindu-mă aproape sălbătic și cu o foame de lup.

De sus, de pe deal, îmi zăresc căsuța de la capătul satului, unde tata lucrează la războiul său de țesut, creând țesături fine. Sub ea, drumul duce până în vale și-apoi până în orașul Skarth, o pată întunecată și fumegândă la orizont.

Ceva se mișcă undeva acolo, jos, pe drum.

Mijesc ochii și-mi concentrez privirea într-acolo. Par să fie un bărbat și o femeie. Care urcă spre sat. Sunt niște străini.

În satul nostru nu vin prea des străini. Nu-mi place cum arată.

Mă îndepărtez de marginea stâncoasă și o iau la vale pe cărăriua bătătorită care coboară de pe culmea Dealului Dragonului prin pajiști verzi unde pasc oile, de-a lungul pârâului care trece pe lângă sătuc, și dau apoi în drumul abrupt care traversează satul. Alerg deja în momentul în care ajung acasă. La fel ca restul căsuțelor din sat, și a noastră este de piatră veche, albă, spălăcită, cu acoperiș de stuf și un zid de piatră care împrejmuiește curtea, în care se găsește un mic grajd ce adăpostește caprele și găinile.

Când ajung găfâind la poarta casei, constat că tata se află în ușa și stă de vorbă cu cei doi străini. Se sprijină cu toată greutatea de toiag. Tata-i un bărbat înalt și puternic, dar este infirm, de când piciorul i-a fost vătămat rău într-un incendiu petrecut cu ani în urmă, astfel că se deplasează anevoie.

Bărbatul cu care stă de vorbă este banal. Poartă melon, are o mustață stufoasă și brațele atât de lungi, că-i atârnă până la genunchi. Femeia, în schimb, nu seamănă cu niciun alt om pe care l-am văzut până acum. Are părul cărunț, tuns periuță, și este înaltă — mai înaltă chiar și decât tata — și poartă haine ponosite și bocanci cu capse din oțel pe călcâie. Ochii îi sunt ascunși în spatele unor ochelari fumurii. Însă asta nu-i tot. De fapt, cel mai ciudat la ea sunt acele. Șiruri întregi de ace prinse în reverele trenchiului său. Ace de

siguranță de toate mărimile îi atârnă și se bălângănesc de capetele mânecilor. Ba mai are și câte-un șir de ace de siguranță înfipite în ambele urechi și două în sprânceana stângă, plus încă unul din alamă în *nară*.

În timp ce mă apropii, îl aud pe bărbat rostind ceva, iar tata se proptește în ușă, de parcă s-ar pregăti de o lovitură. Acești străini, cu acele lor de siguranță, călcâiele de oțel și brațele lor lungi, sunt o amenințare, una căreia el nu-i poate face față.

El, nu. Dar eu, da.

Când ajung la poartă, Țopăi pe călcâie, simțind că dau pe-afară de energie, ca și cum n-aș fi plămădit din oase și mușchi, ci din scânteii pe care abia le mai pot ține laolaltă. Când îi privesc pe cei doi străini, e ca și cum m-aș uita în celălalt capăt al unui tub prelung — mi se par mici, ca și cum, dintr-o singură săritură, i-aș putea avea la picioarele mele, urlând îngroziți. În același timp însă, simt ceva în piept, exact lângă inimă. N-am mai simțit asta decât de două ori până acum. E ca un clic bizar, ca atunci când freci amnarul de cremene și se naște o mică scânteie. Scânteia asta mă face să tremur și să simt un gol în stomac, dar în același timp îmi dă și curaj. În timp ce scânteia din mine se transformă într-un foc în toată regula, deschid poarta și pășesc în curte.

— Ar fi tare păcat, o surprind pe femeia cu ace spunându-i tatei, ca un război de țesut atât de bun să fie mistuit de flăcări.

Tata se încruntă. Urăște focul.

— Dar cu o asemenea comoară în satul tău... continuă femeia, cu vocea ei aspră.

Dă apoi din umeri.

— Spune-i, Stubb.

Bărbatul cu brațe lungi își mângâie mustața.

— Îți spun eu cum stă treaba, țesătorule. Te așteaptă o belea mare și înflăcărată.

Tata deschide gura vrând să spună ceva, moment în care mă vede în dreptul porții. Se îndreaptă de spate și strigă peste cei doi străini.

— Du-te în casă, Rafi! îmi ordonă el.

Încearcă să mă protejeze.

— Nu, tată.

N-am de gând să-l las singur cu ăștia doi și vorbăria lor despre foc.

Cei doi străini se întorc spre mine.

Când mă vede, Stubb îi dă un ghiont femeii cu acele și zice din colțul gurii:

— Ia te uită, Gringolet. Țsta nu-i...?

— Ține-ți gura, i-o retează ea scurt.

Apoi face câțiva pași spre mine și mă studiază atent de peste ramele ochelarilor săi. Ochii lui Gringolet sunt reci și cenușii, aidoma unui foc stins. Îi ascunde în spațele ochelarilor fumurii și se întoarce spre tata.

— Țsta-i băiatul tău, țesătorule?

Chipul tatei împietrește.

— Da.

— E-un băiat ciudat, spune încet femeia cu acele.

Simt că ochii săi cenușii mă sfredolesc din nou din cap până-n picioare.

— Un băiat *înflăcărat*, nu-i așa?

— El e cel despre care domnul Flicht... începe Stubb.

— Tacă-ți fleanca! îl întrerupe Gringolet și nu-mi dau seama ce face, dar Stubb tresare și nu mai scoate o vorbă. Zăresc cu coada ochiului un ac lung și ascuțit între degetele lui Gringolet, care apoi se face nevăzut sub mâneca hainei. Își duce mâna și trage de unul dintre acele din lobul urechii.

— Belele, zice ea, întorcându-se spre tata din nou. Se vor abate o mulțime de belele asupra acestui sat.

— Belele mistuitoare, adaugă și Stubb.

Asta e clar o amenințare. Drept răspuns, simt furișuri în buricele degetelor, iar privirea mi se încețoșează. Nimeni nu-l amenință pe tata. *Nimeni*.

— Eu zic să vă cărați de-aici cu tot cu amenințările voastre că-i veți arde tatei războiul de țesut, le spun.

Stubb pufnește disprețuitor.

— Dar *noi* nu ardem niciun război de țesut, băiete. Și nici nu vă *amenințăm*, ci vă *avertizăm*.

— Mie mi-a sunat a amenințare, răspund cu o voce dură și simt cum înăuntrul meu se aprinde o flacără.

Tata face ochii mari.

— Vai, nu, șoptește el.

Moment în care cei doi străini încep să urle.

Capitolul 2

— Dar ce le-ai *făcut*, Rafi? mă întreabă Tam, Fiul Brutarului.

Îi arunc tatei o privire cu coada ochiului, dar tata se mulțumește să clatine din cap fără să se uite la mine.

— Totul s-a petrecut foarte repede, îi răspund.

Încă mai simt scânteile sfârâind în buricele degetelor și-n degetele de la picioare, chestie care mă neliniștește, așa că trag aer adânc în piept ca să mă calmez.

— N-am idee ce-am făcut.

— Povestește, ordonă Baba Shar din Vârf de Deal, urcându-se pe un bolovan ca să-i vadă pe toți sătenii adunați în curtea ei.

Baba Shar e scundă, uscată și zbârcită și are o turmă de cincizeci de oi care dau cea mai moale lână. Locuiește în centrul satului și, de fiecare dată când cineva are ceva de împărțit cu altul, toți se duc la ea să le facă dreptate.

— Să vă zic ce-am văzut eu, spune vecina de lângă noi, Lah Firsuțire...

E renumită pentru că țese fire subțiri și rezistente și pentru părul său blond și drept, pe care și-l împletește în noduri și cozi complicate. *Dar* și pentru că-și vâră mereu nasul în treburile altora.

— Tocmai mă duceam să-mi hrănesc găinile când am văzut doi străini la ușa casei lui Jos De-lângă-Râu.

Lah își întoarce capul, astfel încât soarele să-i lumineze părul auriu. Îi place atenția de care are parte.

— Cei doi au bătut la ușă, iar Jos a ieșit din casă. Păreau să stea de vorbă. *După care...*

Face o pauză, ca să se asigure că toată lumea e numai ochi și urechi.

— După care ce s-a întâmplat, Lah? întrebă John Fierarul, cu vocea lui joasă.

Toată lumea se apleacă, dornică să nu piardă nimic din răspunsul lui Lah.

— *După care* un nor a acoperit soarele și s-a făcut întuneric, zice ea. Rafi s-a năpustit în curte, învăluit în umbre și scânteii, și i-a doborât cu un fulger înflăcărat.

— *Doborât?* exclam eu și mai că-mi vine să râd, deși treaba asta nu-i deloc amuzantă. Nu s-a întâmplat deloc așa!

— Eu nu vă zic decât ce-am văzut, protestează Lah.

— Continuă, îi ordonă Baba Shar.

— Și *aaaapoooooi*, reia Lah încetișor, recaptând atenția tuturor, apoi am simțit o pală arzătoare de vânt

și-am văzut cum stuful de pe casa lui Jos De-lângă-Râu e cuprins de flăcări! *Apoi*, în timp ce străinii o luaseră la sănătoasa urlând, l-am văzut pe Rafi — și face un semn înspre mine — cum apucă stuful în flăcări, cu mâinile goale.

— Și eu l-am văzut o dată pe Rafi făcând asta, intervine Tam, Fiul Brutarului, pe nepusă masă.

Toate privirile se ațintesc asupra lui, iar el roșește.

— Nu demult, treceam pe lângă casa lui Jos și m-am uitat spre ușă, povestește el repede. Înăuntru l-am văzut pe Rafi cum întinde mâna spre foc și atinge cărbunii aprinși. N-am spus nimic despre asta atunci, fiindcă m-am gândit că n-am văzut bine.

— Și nu și-a ars degetele? întrebă Baba Shar.

Tam dă din umeri și-mi aruncă o privire pe jumătate spășită.

— Nu părea să și le fi pârlit. De asta m-am gândit că probabil mi s-a părut.

— Rafi, arată-ne mâinile! îmi ordonă Baba Shar.

Îmi ridic mâinile, iar sătenii se apropie ca să le vadă mai bine. Butonii cămășii mi s-au înnegrit de la foc, iar degetele îmi sunt pătate de la fum, dar mâinile n-au nicio cicatrice ori arsură.

— Muncesc în fierărie zi de zi și știi ce pot face flăcările, zice John Fierarul.

Își ridică mâna ca să ne dezvăluie cicatricile lăsate de arsuri care-i brăzdează pielea neagră, după care face un semn înspre mâinile mele.